(2 листопада)

Зима. Що на селі робити нам? Стрічаю
Слугу, що подає уранці чашку чаю,
Питаннями: ну, як? Чи ще мете, чи ні?
Пороша випала? чи варто встать мені
І сісти у сідло, чи краще до обіда
Возиться з давніми журналами сусіда?
Пороша. Встаємо, і миттю на коня,
І риссю по полях при першім світлі дня;
Гарапники в руках, собаки вслід за нами;
Уважно стежимо за лігвами й слідами;
Кружляєм, нишпорим, шукаємо зайців —
І двох проґавили. Додому час наспів.
Ото пак весело! Вже й вечір: хуга виє,
Свіча ледь блимає: у тузі серце ниє;
Ковтаю краплями нудоту я гірку.
Читати? Ні! Рядок чорніє по рядку,
А думка десь літа... Я книгу закриваю,
Беру перо, пишу; насильно вириваю
У музи сонної розтріпані слова.
До звука звук не йде... Втрачаю я права
Усі над римою, служницею чудного:
Вірш в'яло тягнеться, немов повитий млою.
Змагання з лірою я облишаю сам
І до вітальні йду; розмову чую там
Про вибори близькі, про сахарні заводи;
Хазяйка хмуриться за прикладом погоди,
І шпицям сталевим увагу приділя
Чи на червового ворожить короля.
Нудьга! Так день по дню у самоті минає.
Та як увечері в садибу завітає,
Коли за шашками куняєм тихо ми,
Сім'я кибиткою чи древніми саньми —

Старенька з буклями і з нею дві дівиці
(Дві панночки стрункі, біляві дві сестриці),—
Як міниться тоді похмура сторона,
Як, боже мій, життям займається вона!
Спочатку погляди, немовби випадкові,
А далі жвавості все більше у розмові,
А там і дружній сміх, і співанки гуртом,
І вальси, й пустощі, і шепіт за столом,
І млосні погляди, і жарти, й ніжний подих,
І зустріч потайна десь на вузеньких сходах;
І діва в присмерку на ґанку вже стоїть:
Відкриті шия й грудь, в обличчя сніг летить,
Та бурі півночі не шкодять руській розі.
Цілунок як жаркий палає на морозі!
Як руська дівчина цвіте серед снігів!